

Arrest

nr. 61 281 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Velekincë, gemeente Gjilan, en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit.

Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de motieven die door uw broer S.M.(...) (O.V. 6.551.807) werden ingeroepen.

Uw broer M.(...) verklaarde een asielaanvraag ingediend te hebben op grond van medische redenen. Uw broer kampt immers al geruim twee jaar met ernstige gezondheidsproblemen.

Uw broer onderging in Kosovo en Servië menig onderzoek en er werd multipale sclerose vastgesteld. Uw broer was in Kosovo weliswaar in behandeling, maar zijn gezondheidstoestand bleef er op achteruitgaan.

Aangezien uw broer M.(...) in Kosovo niet zou kunnen genezen, werd er hem door meerdere artsen/specialisten aangeraden naar het buitenland te gaan voor behandeling.

Daar uw broer niet in staat is zelfstandig te reizen naar het buitenland zette u uw studies stop en vergezelde u hem naar België.

U verliet Kosovo op 26 september 2010, kwam op 28 september 2010 aan in België en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 26 januari 2010.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw broer S.M.(..) (O.V. 6.551.807) werden uiteengezet (CGVS, p. 4).

U verduidelijkt dat u geen eigen redenen had om naar België te komen en dat u in Kosovo nooit persoonlijke problemen kende noch met andere burgers, noch met de autoriteiten (CGVS, p. 4).

In het kader van de asielaanvraag van uw broer werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart staat louter uw identiteit en nationaliteit, maar die staan hier geenszins ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn broer, M.S.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 280 van 11 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus verzoekt.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoekers medische problemen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker opgegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde het ontbreken van financiële middelen om een adequate behandeling van zijn ziekte (multiple sclerose) mogelijk te maken, valt als dusdanig niet onder voornoemde criteria.

2.4. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker zich de vraag of de regeling van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een correcte en volledige implementering van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 tot stand heeft gebracht.

Volgens hem moet de vreemdeling die een machtiging tot verblijf krijgt om de redenen vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in toepassing van bovenvermelde richtlijn, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen, en alle rechten genieten die de richtlijn daaromtrent voorziet, evenals alle rechten die de nationale wet toekent aan subsidiair beschermden.

De Raad wijst er evenwel op dat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, het Grondwettelijk Hof over deze kwestie reeds uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008.

Zo oordeelde het Hof dat:

"B.10. Het verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht, is in de memorie van toelichting uitvoerig verantwoord, mede naar aanleiding van opmerkingen van de Raad van State (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 187-190): [...]"

B.11. Op grond van de voormelde parlementaire voorbereiding en de draagwijdte van het woord "kan" in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij (het eveneens bestreden) artikel 26 van de wet van 15 september 2006, moet worden vastgesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming aan te vragen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. Bij de beoordeling van het middel dient dan ook rekening ermee te worden gehouden dat de weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten.

B.12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedurerichtlijn verwijst.

B.13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als "objectief" wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land.

Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14. De regeling waarin artikel 9ter voorziet, biedt voldoende waarborgen voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

Zo verleent de procedure recht op tijdelijk verblijf, zoals blijkt uit artikel 7, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 "tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (Belgisch Staatsblad, 31 mei 2007, tweede editie).

Op grond van dat artikel geeft de gemachtigde van de minister bij een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers de instructie aan de gemeente om de aanvrager in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A.

In dat verband werd tijdens de parlementaire voorbereiding benadrukt dat een ernstig zieke vreemdeling die toch zou zijn uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om welkdanige reden, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 36), verwijdering die in dergelijke omstandigheden niet mogelijk zou zijn, zoals het Hof heeft beslist in zijn arrest nr. 141/2006 van 20 september 2006.

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open.

Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B.15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is."

Daar waar verzoeker te kennen geeft dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest geen rekening gehouden heeft met het feit dat de aanvrager van een medische regularisatieaanvraag, zijn tijdelijk verblijfsrecht pas verwerft nadat er een beslissing is tussengekomen over de ontvankelijkheid, wat volgens verzoeker lang op zich laat wachten omdat de woonstcontrole, in ieder geval in het verleden, zeer lang op zich kon laten wachten, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) zelf stelt dat voor de vreemdelingen met ernstige gezondheidsproblemen die, zoals verzoeker zelf, in een opvangcentrum voor vluchtelingen verblijven, het probleem van de aanslepende woonstcontrole zich "minder acuut" stellen en dat een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op eerder korte termijn kan volgen, temeer daar het onderzoek hierover relatief eenvoudig is.

2.5. Waar verzoeker meent dat de principiële uitsluiting om subsidiaire bescherming op medische gronden te bekomen in het kader van de asielprocedure niet langer verantwoord voorkomt, gelet op de nieuwe regels in de opvangwet inzake de verlenging van materiële hulp, verwijst verweerder in zijn nota naar de Memorie van Toelichting (DOC 52 2299/001, wetsontwerp houdende diverse bepalingen, 4 december 2009, p. 89-98) over artikel 137 van het wetsontwerp dat de vervanging van (huidig) artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van andere categorieën beoogt.

Hieruit blijkt dat "de bepaling niet inhoudelijk verandert en integendeel ertoe strekt om het recht op verlenging van de materiële hulp weer toe te spitsen op de asielzoekers van wie de procedure definitief afgesloten is, en die zich werkelijk in een bijzondere administratieve situatie bevinden. De vier statuten die het onder huidig artikel 7 mogelijk maken om een verlenging van het recht op de materiële hulp te krijgen, blijven gehandhaafd.

De verlenging is echter niet meer automatisch, maar is nu het voorwerp van een beslissing van het Agentschap. Deze beslissing moet berusten op gepaste redenen die dienen geïnterpreteerd te worden in het licht van het recht op een menswaardig leven, zoals bevestigd door artikel 23 van de Grondwet.

Deze beslissing moet gepast formeel gemotiveerd worden, waar de ontwerpbepaling aan herinnert. Ze kan tenslotte inderdaad het voorwerp uitmaken van een beroep bij de arbeidsrechtbank."

Verder wordt er gesteld dat "En tot slot zal paragraaf 3 van het ontwerp van nieuw artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 het mogelijk maken om, in een streven naar proportionaliteit in de beoordeling van het recht op een menswaardig leven, af te wijken van de toepassingsvoorwaarden van de bepaling."

De bewering van verzoeker dat het agentschap FEDASIL geenszins aan de vereisten van objectiviteit en onpartijdigheid beantwoordt, is niet meer dan een loutere hypothese dewelke hij niet hard maakt. De Raad neemt dergelijk verweer niet aan.

Verweerder besluit dan ook terecht dat de nieuwe regels in de opvangwet inzake de verlenging van materiële hulp niet tot gevolg hebben dat de regeling waartoe artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet, ineens onvoldoende waarborgen biedt voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

2.6. Derhalve is de Raad van oordeel dat het stellen van de door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag, niet onontbeerlijk is om in casu te komen tot een uitspraak en, daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, is de Raad in overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan personen die geen beroep kunnen doen op artikel 9ter van voormelde wet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet; hij geeft in zijn verzoekschrift (p. 9 en 11) zelf te kennen een verblijfsaanvraag te hebben ingediend op basis van voormeld artikel.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoeker bedient zich aldus van de verkeerde procedure om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen. Hij dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

De commissaris-generaal stelde terecht dat de medische problemen van verzoeker geen verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE